

26.11.05.
JK

Кзп. ВП 3/05

Кзп. ВП 4/05

Кзп. ВП 5/05

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Борђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету против осуђених **Златана Манчића и др.**, због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о захтевима за испитивање законитости правноснажних пресуда, браниоца осуђеног Данила Тешића, адв. Светислава Величковића, браниоца осуђеног Манчић Златана, адв. Момчила Ковачевића и браниоца осуђеног Мишела Сергеја, адв. Јована Бутуровића, изјављеним против правноснажних пресуда Војног суда у Нишу I К.258/02 од 11.10.2002. године и Врховног Војног суда II К.45/03 од 22.05.2003. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 431. став 5. Законика о кривичном поступку, у присуству осуђеног Златана Манчића и браниоца осуђеног Данила Тешића, адв. Светислава Величковића, дана 24.11.2005. године, донео је:

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЈУ СЕ захтеви бранилаца осуђених Данила Тешића, Златана Манчића и Мишел Сергеја, за испитивање законитости правноснажних пресуда, па се **УКИДАЈУ** пресуда Војног суда у Нишу I К.258/02 од 11.10.2002. године и пресуда Врховног Војног суда II К.45/03 од 22.05.2003. године и наређује одржавање новог главног претреса пред првостепеним судом.

Образложење

Пресудом Војног суда у Нишу I К.258/02 од 11.10.2002. године, оптужени Златан Манчић, оглашен је кривим, због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ и осуђен на казну затвора у трајању од седам година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 29.04. до 11.10.2002. године, оптужени Радојевић Раде, због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ и осуђен и казну затвора у трајању од пет година, у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 30.05. до 11.10.2002. године, оптужени Тешић Данило и оптужени Сергеј Мишел, због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, у вези члана 22. КЗ СРЈ, за које је оптужени Тешић Данило, осуђен на казну затвора у трајању од четири године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.05. до 30.07.2002. године и

Кзп. ВП 3/05

Кзп. ВП 4/05

Кзп. ВП 5/05

-2-

оптужени Сергеј Мишел, осуђен на казну затвора у трајању од три године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 29.04. до 30.07.2002. године.

Оптужени су обавезани да Војном суду у Нишу, плате на име стварних трошкова поступка и то оптужени Златан Манчић и Радојевић Раде, по 2.602,00 динара, оптужени Тешић Данило, 32.640,00 динара, а оптужени Мишел Сергеј, 19.390,00 динара, те и сви на име паушала по 5.000,00 динара, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Изреком под два наведене пресуде, на основу члана 354. став 1. тачка 1. ЗКП, у односу на оптуженог Манчић Златана, одбијена је оптужба да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 174. став 1. КЗ СРЈ.

Одлучујући о жалбама Војног тужиоца и бранилаца оптужених Златана Манчића, Радета Радојевића, Данила Тешића и Мишел Сергеја, пресудом Врховног Војног суда II К.45/03 од 22.05.2003. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца оптужених Златана Манчића, Радета Радојевића, Данила Тешића и Мишела Сергеја, а делимично уважена жалба Војног тужиоца, па се пресуда Војног суда у Нишу I К.258/02 од 11.10.2002. године, у делу одлуке о кривци и трошковима кривичног поступка потврђује, а у делу одлуке о кривичним санкцијама преиначава тако, што се оптужени Манчић и Радојевић, због учињених кривичних дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. ОКЗ, а оптужени Тешић и Сергеј, због истог кривичног дела, у вези члана 22. ОКЗ, осуђују и то: оптужени Златан Манчић, на казну затвора у трајању од 14 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 29.04. до 11.10.2002. године, оптужени Раде Радојевић, на казну затвора у трајању од 9 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 30.05. до 11.10.2002. године, оптужени Данило Тешић, на казну затвора у трајању од 7 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.05. до 30.07.2002. године и оптужени Мишел Сергеј, на казну затвора у трајању од 5 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 29.04. до 30.07.2002. године.

Против наведених пресуда захтев за испитивање законитости правноснажних пресуда поднели су:

-бранилац осуђеног Данила Тешића, због повреде одредаба члана 368. став 1. тачка 10. и члана 369. став 1. тачка 2. ЗКП, са предлогом, да Врховни суд уважи предметни захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепенном суду, на поновно одлучивање;

-бранилац осуђеног Манчић Златана, због повреде одредаба из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, са предлогом, да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепенном суду, на поновни поступак и одлуку;

Кзп. ВП 3/05

Кзп. ВП 4/05

Кзп. ВП 5/05

-3-

-бранилац осуђеног Мишел Сергеја, због повреде из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, са предлогом, да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду, на поновни поступак и одлуку.

Браниоци осуђених Данила Тешића и Мишел Сергеја, у својим захтевима затражили су да буду обавештени о седници већа, у смислу члана 431. став 5. ЗКП.

Републички јавни тужилац Србије, својим поднесцима Ктр-І-ВП-37/05 од 07.10.2005. године, доставио је одговор, да је захтев браниоца осуђеног Манчић Златана неоснован, те да га треба одбити, Ктр-І-ВП-38/05 од 07.10.2005. године, да је захтев браниоца осуђеног Сергеј Мишела, неоснован те да га треба одбити и Ктр-І-ВП-39/05 од 07.10.2005. године, да је захтев браниоца осуђеног Данила Тешића, неоснован, те да га треба одбити.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу члана 431. став 5. ЗКП, у присуству осуђеног Златана Манчића и браниоца осуђеног Данила Тешића, а у одсуству уредно обавештеног адв. Светислава Величковића, размотрио све списе предмета, испитао побијане пресуде, па је по оцени навода у захтевима и предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Постоји знатна сумња у погледу истинитости одлучних чињеница утврђених у правноснажним пресуда, због чега се не може одлучити о поднетим захтевима, те се укидање нападнутих пресуда показује нужним. Наиме, изреком под један првостепене пресуде, утврђене су и назначене поред осталих релевантних чињеница и одлучне чињенице да су осуђени Златан Манчић, Раде Радојевић, Данило Тешић и Мишел Сергеј, криви зато што су "неутврђеног дана почетком априла 1999. године"---"лишили живота два лица албанске националности, неутврђеног идентитета", те су поступили противно одредби члана 33. став 3. у вези члана 13. Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време рата... чиме су починили и то оптужени Манчић Златан и Радојевић Раде, кривична дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, а оптужени Тешић Данило и Сергеј Мишел, кривична дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, у вези члана 22. КЗ СРЈ, за које су оглашени кривим и осуђени.

У чињеничном утврђењу на страни 19 другостепене пресуде, наводи се да првостепени суд није утврдио идентитет убијених цивила албанске националности, али по налажењу Врховног Војног суда не може бити сумње да су та лица лишена живота и да су то Темај Мифтар и Темај Селман. Наиме, пре одлучивања о жалбама овај суд је преко Међународног Црвеног Крста у Београду прибавио

Кзп. ВП 3/05

Кзп. ВП 4/05

Кзп. ВП 5/05

-4-

књигу несталих особа на Косову и Метохији, од јануара 1998. године из које се види да су 05.04.1999. године из села Кушин код Призрена, нестали Темај Мифтар, рођен 1933. године и Темај Селман, рођен 1929. године, обојица од оца Садика, што је евидентирано на страни 47. Чињеница да њихови лешеве касније нису пронађени и идентификовани не може довести у сумњу да су управо та лица лишена живота.

Код таквог стања ствари, када првостепени суд није утврђивао идентитет лица лишених живота, нити је изведен било који доказ у том правцу, Врховни Војни суд прибављањем књиге несталих лица на Косову и Метохији, од јануара 1998. године до 2000. године, коју је сачинио Међународни Црвени Крст, изводи као доказ на седници већа увид у ту књигу и утврђује идентитет убијених лица. Дакле, другостепени суд на седници већа, изводи доказ који није изводио првостепени суд и који се не налази у списима предмета и на основу тога утврђује другачије чињенично стање од оног које је утврдио првостепени суд, па је другостепени суд повредио одредбу члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, у вези члана 378. став 4. ЗКП.

Према томе, са изнетих разлога, појавила се знатна сумња у погледу истинитости одлучних чињеница утврђених у одлукама против којих су захтеви подигнути, па због тога, није могуће одлучити о поднетим захтевима за испитивање њихове законитости, те је Врховни суд, на основу члана 426. у вези члана 432. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар,

Мила Ристић, с.р.

ан

За тачност отправака

Председник већа
судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.